

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 272/07-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. marca 2008 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa o sťažnosti JUDr. Ing. D. Ď. – S., H., a akad. mal. a soch. M. T., B., zastúpených advokátom JUDr. J. H., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 244/2000 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. Ing. D. Ď. – S., a akad. mal. a soch. M. T. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina vo veci vedenej pod sp. zn. 14 C 244/2000 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Žilina p r i k a z u j e , aby vo veci sp. zn. 14 C 244/2000 konal bez zbytočných prietáhov.

3. JUDr. Ing. D. Ď. a akad. mal. a soch. M. T. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume každému po 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Žilina p o v i n n ý zaplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Žilina j e p o v i n n ý uhradiť JUDr. Ing. D. Ď. a akad. mal. a soch. M. T. trovy právneho zastúpenia 12 157 Sk (slovom dvanásťtisícstopäťdesiatšesť slovenských korún) na účet ich právneho zástupcu JUDr. J. H., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 11. decembra 2007 č. k. II. ÚS 272/07-26 prijal na ďalšie konanie sťažnosť JUDr. Ing. D. Ď. – S., a akad. mal. a soch. M. T. (ďalej len „sťažovateľ“, „sťažovateľka“ alebo „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. J. H., v časti, v ktorej namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 244/2000.

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že 30. septembra 1997 podali okresnému súdu návrh na začatie konania „o určenie, že nehnuteľný a hnutel'ný majetok zapísaný v súpise konkurznej podstaty Krajského súdu v Bratislave č. k. 38 K 111/95 zo dňa 1. 2. 1996 patrí do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcov“. Spisu bola pridelená sp. zn. 11 Cb 1438/97. V súčasnosti je konanie vedené pod sp. zn. 14 C 244/2000.

Sťažovatelia v sťažnosti namietali najmä rozhodovanie Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) o predbežnom opatrení, keď sudkyňa krajského súdu, rozhodujúca o predbežnom opatrení, svoje rozhodnutie z 19. decembra 1997 č. k. 81 Cb 162/97-85 o zamietnutí predbežného opatrenia odôvodnila „v rozpore s objektívnou skutočnosťou“. Proti tomuto uzneseniu podali sťažovatelia odvolanie, ktorému Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vyhovel a uznesenie krajského súdu zrušil a vec vrátil na nové konanie. Okresnému súdu bol spis doručený 22. júla 1999. Okresný súd vo veci nekonal až do 21. októbra 2004, keď návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

Sťažovatelia 10. novembra 2004 podali sťažnosť na prietahy v konaní, na ktorú predseda okresného súdu odpovedal až 31. januára 2005.

Pojednávanie vo veci okresný súd nariadil na 26. máj 2005, ale na žiadosť sťažovateľov bolo odročené na 19. január 2006 z dôvodu hospitalizácie sťažovateľa. O návrhu sťažovateľov z 13. januára 2006 na pribratie ďalších účastníkov do konania rozhodol okresný súd uznesením č. k. 14 C 244/2000-484 z 3. apríla 2006 tak, že vstup nových účastníkov do konania nepripustil. Uznesením z toho istého dňa č. k. 14 C 244/2000-487 okresný súd pripustil sťažovateľmi požadovanú zmenu návrhu z 13. januára 2006.

O odvolaní sťažovateľov proti uzneseniu č. k. 14 C 244/2000-484 rozhodol Krajský súd v Žiline tak, že uznesením z 30. novembra 2006 sp. zn. 6 Co 262/2006 rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd uznesením č. k. 14 C 244/2000-577 z 27. marca 2007 nepripustil do konania vstup ďalších účastníkov. Sťažovatelia proti tomuto rozhodnutiu podali 10. apríla 2007 odvolanie.

Konanie však do podania sťažnosti ústavnému súdu nie je právoplatne skončené, z čoho sťažovatelia vyvodili porušovanie označených základných práv. Navrhli, aby ústavný súd po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 244/2000 porušil právo sťažovateľa v 1. rade:

JUDr. Ing. D. Ď. – S., (...) a sťažovateľky v 2. rade:

Akad. mal. a soch. M. T., (...) aby sa ich vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

Okresnému súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 244/2000 prikazuje konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

JUDr. Ing. D. Ď. a Akad. mal. a soch. M. T. priznáva primerané finančné zadosťučinenie každému vo výške 350 000.- Sk a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 12 157.- Sk, ktoré je Okresný súd v Žiline povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. J. H., a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR.“

Požiadavku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľa odôvodnili najmä tým, že konanie trvá už 10 rokov, majú syna, ktorý študuje na vysokej škole a náklady na štúdium nie sú zanedbateľné, pričom boli zbavení majetku. Najpodstatnejším dôvodom je ale skutočnosť, že trpia neistotou v spravodlivý súdny proces, čo má vplyv na ich zdravotný stav.

Na výzvu ústavného súdu sa k prijatej sťažnosti vyjadril podpredseda okresného súdu, ktorý okrem iného uviedol, že s ohľadom na postup v konaní sa v plnom rozsahu pridržia stanoviska konajúceho sudcu, ktoré je prílohou jeho vyjadrenia. Je toho názoru, že zdĺhavé vybavovanie vecí spôsobujú samotní sťažovatelia, ktorí podávajú nekvalifikované podania napriek tomu, že sú právne zastúpení. Navrhuje tieto okolnosti zvážiť aj pri rozhodovaní o nároku sťažovateľov na náhradu nemajetkovej ujmy.

Súčasťou vyjadrenia okresného súdu bolo i vyjadrenie konajúceho sudcu, ktorý uviedol:

«Jedná sa o mimoriadne zložitý a rozsiahly spor, kde sa rozhoduje o viacerých uplatnených spojených nárokoch.

Okresnému súdu v Žiline bol spis pridelený až na základe rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Obo 86/98-160 a prevzal ho 1. 2. 2000. Do septembra 2004 sa vo veci riadne nekonalo. Po tom, čo spis prevzal nový zákonný sudca na základe dodatku č. 4 k rozvrhu práce Okresného súdu v Žiline na rok 2004, začal vo veci urýchlene konať, najmä rozhodol o predbežnom opatrení uznesením 14 C 244/00-311 zo dňa 21. 10. 2004, ktoré nadobudlo právoplatnosť. (...)

Vo veci boli vytyčené pojednávania na dni 26. 5. 2005 a 19. 1. 2006. Ani na jedno pojednávanie sa navrhovatelia ani ich právny zástupca nedostavili. (...)

Aj keď prvotná nečinnosť súdu v určitej miere mohla dočasne sťažiť realizáciu práva navrhovateľov, nemožno ju považovať za dôvod, aby navrhovateľ vykonával procesné návrhy voči súdu tesne pred pojednávaním tak, aby zmaril jeho realizáciu. Ak vystanú v konaní zmeny v súvislosti s pasívnou legitimáciou účastníkov konania, alebo nastatú také skutočnosti, ktoré majú za následok prechod práv a povinností, je žiadúce aby navrhovateľ reagoval procesnými návrhmi po vzniku rozhodnej skutočnosti a nie až tesne pred pojednávaním. Súd má za to, že prietahy v konaní od septembra 2004 si spôsobili sami navrhovatelia.

Aj samotná realizácia práv navrhovateľov je problematická, keď návrhy podávané prostredníctvom advokáta ako právneho zástupcu sú rozporné, resp. označenie príslušných procesných ustanovení je v rozpore s vôľou a obsahom podaní a nie je možné zistiť, čoho sa skutočne navrhovateľ domáha. Tomu tak bolo aj pri návrhu navrhovateľov na pripustenie zmeny na strane odporcov v súvislosti so vznikom skutočnosti s ktorou je spojený prechod práv a povinností podľa § 92 ods. 2 a 3 O. s. p., keď sa až v druhom odvolacom konaní vyjadril, že vlastne žiada vstup nových účastníkov konania (bez prechodu procesných práv a povinností), nie ich zámenu. Pokiaľ by navrhovatelia urobili riadne podanie už pri podaní návrhu, vo veci by bolo možné bezodkladne konať. (...)

Navrhovateľom vytykané nedostatky v doručovaní písomností odporcovi súd taktiež nepovažuje za pravdivé, súd si všetky povinnosti splnil riadne, naopak zo strany navrhovateľov je dosť problematická komunikácia, kedy sami zasielajú podania bez náležitého počtu rovnopisov a vyžiadanie potrebného počtu rovnopisov alebo ich zabezpečenie zo strany súdu oddaľuje možnosť procesného rozhodnutia. Aj o pripustení rozšírenia odporcov súd musel vzhľadom na dobu konania rozhodnúť bez toho, aby mohol

zaslať novým účastníkom rovnopisy žaloby a podaní v potrebnom počte, pričom tieto nedostatky bude môcť odstraňovať až následne tak, aby minimalizoval vzniknuté ním nezavinené prieťahy (...).

... vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a postoj navrhovateľov, súd považuje nároky sťažovateľov na náhradu nemateriálnej ujmy za nedôvodné. Postoj navrhovateľov prejavuje znaky „súboja so súdom“ a k realizácii ich práva by najlepšie prispeli oni sami.»

Právny zástupca sťažovateľov a podpredseda okresného súdu ústavnému súdu oznámili, že netrujú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovatelia sa sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov, a práva upraveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 14 C 244/2000.

Ústavný súd zo spisového materiálu vzťahujúceho sa na vec zistil:

Dňa 30. septembra 1997 sťažovatelia, zastúpení JUDr. J. H., podali žalobu proti JUDr. J. J., správcovi konkurznej podstaty Ž., s. r. o. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 11 Cb 1438/97.

Dňa 30. septembra 1997 podali návrh na nariadenie predbežného opatrenia.

Dňa 13. októbra 1997 bola vec postúpená krajskému súdu.

Dňa 10. marca 1998 bol spis doručený najvyššiemu súdu. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 4 Obo 86/98.

Dňa 24. novembra 1998 bol spis vrátený krajskému súdu s uznesením z 28. októbra 1998 č. k. 4 Obo 86/98-160, ktorým bolo zrušené uznesenie krajského súdu z 9. decembra 1997 č. k. 81 Cb 162/97-85.

Dňa 11. januára 1999 podal dovolanie žalovaný.

Dňa 23. marca 1998 sťažovatelia doručili najvyššiemu súdu „*podanie vysvetlenia na výzvu NS SR v sporovej veci 4 Obo 86/98-152*“.

Dňa 28. júna 1999 bol spis doručený krajskému súdu s uznesením najvyššieho súdu z 30. apríla 1999 sp. zn. Obdo V. 13/99, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu najvyššieho súdu z 28. októbra 1998 sp. zn. 4 Obo 86/98.

Dňa 1. februára 2000 krajský súd postúpil vec sp. zn. 81 Cb 162/97 okresnému súdu. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 11 Ncb 7/00, 15. februára 2000 bola preradená do registra „C“ a ďalej vedená pod sp. zn. 14 C 244/00.

Dňa 21. októbra 2004 okresný súd uznesením č. k. 14 C 244/00-311 zamietol návrh na vydanie predbežného opatrenia (právoplatným sa stalo 19. novembra 2004).

Dňa 15. novembra 2004 podali sťažovatelia odvolanie proti rozsudku č. k. 14 C 244/00-311.

Dňa 25. novembra 2004 okresný súd vyzval sťažovateľov na zaplatenie súdneho poplatku 500 Sk za odvolanie.

Dňa 25. januára 2005 bolo doručené vyjadrenie žalovaného k odvolaniu sťažovateľov, v ktorom uviedol, že odvolanie je tak chaotické, že sa k nemu nedá vyjadriť.

Dňa 31. januára 2005 okresný súd uznesením č. k. 14 C 244/00-344 konanie zastavil pre nezaplatenie súdneho poplatku za odvolanie.

Dňa 24. mája 2005 Okresný súd Bratislava III požiadal okresný súd o zaslanie spisov týkajúcich sa JUDr. D. Ď. (sp. zn. 81 Cb 162/97).

Dňa 26. mája 2005 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom účastníci neboli prítomní. Pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom zistenia, z akého dôvodu má byť zapožičaný spis Okresnému súdu Bratislava III.

Dňa 18. januára 2006 sťažovatelia doručili podanie okresnému súdu. Požiadali o pribratie do konania na strane žalovaných ďalších žalovaných v 2. – 7. rade a zmenili petit návrhu.

Dňa 19. januára 2006 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom účastníci neboli prítomní, preto bolo odročené na neurčito.

Dňa 27. januára 2006 okresný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľov, aby predložil originály LV a dôkazy priložené k podaniu z 13. januára 2006 v zodpovedajúcom počte. Súčasne mal oznámiť, či navrhuje pôvodný petit nahradiť novým v plnom rozsahu.

Dňa 23. februára 2006 právny zástupca sťažovateľov reagoval na výzvu súdu z 27. januára 2006.

Dňa 3. apríla 2006 okresný súd uznesením č. k. 14 C 244/2000-484 nepripustil vstup ďalších účastníkov na strane žalovaného.

Dňa 3. apríla 2006 okresný súd uznesením č. k. 14 C 244/00-487 pripustil zmenu návrhu.

Dňa 21. apríla 2006 JUDr. A. (za žalovaného) doručil stanovisko k zmene žalobného petitu sťažovateľov.

Dňa 1. júna 2006 podali sťažovatelia odvolanie proti uzneseniu z 3. apríla 2006.

Dňa 1. júna 2006 sťažovatelia doručili podanie: „*zmena návrhu z uznesenia z 3. 4. 2006 č. l. 487*“.

Dňa 9. júna 2006 bol spis doručený Krajskému súdu v Žiline na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľov proti uzneseniu z 3. apríla 2006.

Dňa 14. februára 2007 bol spis vrátený okresnému súdu s uznesením krajského súdu z 30. novembra 2006 sp. zn. 6 Co 262/2006. Krajský súd zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 14 C 244/2000-484 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 27. marca 2007 okresný súd uznesením č. k. 14 C 244/2000-577 nepripustil vstup ďalšieho odporcu.

Dňa 2. apríla 2007 podali sťažovatelia odvolanie proti uzneseniu okresného súdu z 21. októbra 2004 č. k. 14 C 244/00-311. Súčasne doložili splnomocnenie pre JUDr. H.

Dňa 25. apríla 2007 bol spis doručený Krajskému súdu v Žiline na rozhodnutie o odvolaní z 12. apríla 2007.

Dňa 15. novembra 2007 bol spis vrátený okresnému súdu po rozhodnutí Krajského súdu v Žiline s uznesením z 31. augusta 2007, ktorým zrušil uznesenie okresného súdu z 27. marca 2007 (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 26. novembra 2007).

Dňa 14. januára 2008 okresný súd uznesením rozhodol o pripustení ďalších účastníkov do konania.

Dňa 31. januára 2008 podal Ing. Č. odvolanie proti uzneseniu, ktorým ho okresný súd pripustil do konania.

Pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd vychádza zo svojej stabilnej judikatúry, v súlade s ktorou odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (III. ÚS 61/98), pričom k vytvoreniu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (I. ÚS 10/98, II. ÚS 210/03).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 70/98, II. ÚS 813/00, IV. ÚS 74/02) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú 1) právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, 2) správanie účastníka konania a 3) postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že ide o spor právne zložitý, pretože jeho predmetom je určenie vlastníctva k viacerým nehnuteľnostiam, pričom na strane pasívne legitimovaných účastníkov dochádza k zmenám a sťažovatelia tiež v priebehu konania menia žalobný petit.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietáhov, bolo správanie sťažovateľov ako účastníkov tohto súdneho konania. Sťažovatelia sa nezúčastnili ani jedného z nariadených pojednávaní. Bez zreteľa nemožno ponechať ani

skutočnosť, že sťažovatelia na výzvu okresného súdu (v súvislosti s procesnou legitimitáciou účastníkov konania) nereagovali bezodkladne, hoci sami zmenu účastníkov i zmenu petitu návrhu iniciovali. Viaceré podania sťažovateľov mali také nedostatky, pre ktoré ich súdy museli vyzývať na ich odstránenie, čo sťažovalo postup okresného i krajského súdu. Podľa názoru ústavného súdu sťažovatelia podstatnou mierou prispeli k celkovej dĺžke konania, ktorú namietajú.

3. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným priet'ahom v označenom súdnom konaní, bol postup okresného súdu.

Vec sťažovateľov pôvodne napadla na okresný súd v septembri 1997 a bola zaevidovaná pod sp. zn. 11 Cb 1438/97. Toto konanie trvalo len do októbra 1997, keď bola vec z dôvodu miestnej príslušnosti postúpená krajskému súdu. Od októbra 1997 do februára 2000 bola vec striedavo na krajskom súde a najvyššom súde. Sťažovateľ priet'ahy v konaní pred týmito súdmi v sťažnosti nenamieta. Rozhodným pre začiatok hodnotenia konania z hľadiska zbytočných priet'ahov na okresnom súde je teda obdobie po 1. februári 2000. Vec bola v tom čase vedená na okresnom súde pod sp. zn. 14 C 244/2000. Okresný súd bol nečinný až do 21. októbra 2004. Ďalej konal okresný súd plynulo a bez zbytočných priet'ahov. (V priebehu rokov 2006 a 2007 sa spis niekoľko mesiacov nachádzal na Krajskom súde v Žiline).

So zreteľom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 14 C 244/2000 nie je dosiaľ právoplatne skončené a postup okresného súdu vždy efektívne nevedol k rozhodnutiu vo veci samej a k nastoleniu stavu právnej istoty sťažovateľov, preto bolo porušené ich základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím,

opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší takéto rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Pretože ústavný súd rozhodol, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal v zmysle § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde okresnému súdu, aby vo veci sp. zn. 14 C 244/2000 ďalej konal bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovatelia požadovali priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 350 000 Sk pre každého.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pociťovanej v dôsledku zbytočných prietáhov.

Hoci ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v označenom súdnom konaní konal bez zbytočných prietáhov, je toho názoru, že porušenie základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno účinne odstrániť len uplatnením tejto právomoci. Preto považoval za potrebné rozhodnúť aj o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia. Vzhľadom na dobu nečinnosti okresného súdu v konaní vo veci sp. zn. 14 C 244/2000, berúc do úvahy skutočnosť, že sťažovatelia sa

o doterajšiu dĺžku konania podstatnou mierou pričínili, a zohľadňujúc konkrétne okolnosti veci a naplnenie princípov spravodlivosti, ústavný súd považoval priznanie sumy 20 000 Sk každému zo sťažovateľov za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom advokátom JUDr. J. H.

Ústavný súd priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti) v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov v sume 2 970 Sk (za jeden úkon právnej služby) s uplatnením zníženia 20 %, pretože išlo o úkony urobené spoločne pre dve osoby, a k tomu 2 x 178 Sk režijný paušál vrátane 19 % DPH, pretože advokát je platiteľom dane z pridanej hodnoty, spolu 12 157 Sk.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2008